

Proprietatea intelectuală în câmpul competitional economic.

Schimbari în structura capitalizării firmelor. Raportul între antreprenoriatul productiv-economic și cel scientist.

Aspecte de bază

Între *informatie* și *cunoastere* se manifestă diferențe instrumentale și de expresie. Aceste diferențe sunt legate de competiția pentru noua cunoaștere prin noi informații.

În cadrul competiției se urmărește adjudecarea avantajului.

O nouă circulație a informațiilor determină implementarea mai efectivă a cunoașterii.

Firmele vor avea ferestre deschise mai numeroase, întrucât circulația informațiilor este din ce în ce mai diversificată, mai accentuată.

Piata devine un joc cu reguli în continuă transformare și cu limite nedefinite de manifestare în timp.

Actualmente, economia națională și numeroase segmente din economia regională și mondială se află la începutul cunoașterii globale.

În expresie medie, doar 25-28% din PIB-ul unor țări dezvoltate este rezultatul direct, cuantificat distinct, al cunoașterii aplicate, valorizate (în valoare absolută).

Unele confuzii terminologice și accentuări neadecvate denaturează cuantificarea fluxului informațional real atunci când se explică îndreptarea spre economia bazată pe cunoaștere.

Informația este cheie a cunoașterii, care, la rândul său, devine resursă și, în continuare, cheie a prosperității.

De exemplu, *learning-society* (societatea bazată pe învățare) poate genera bunuri și servicii fizice, deopotrivă și virtuale (în cyber-spaciu), ceea ce semnifică participarea la crearea PIB.

Decalajele existente între țări și regiuni limitează accesul la educație.

Cunoașterea, însă, este sprijinită fundamental de educație. Limitarea accesului la educație este sinonimă cu limitarea accesului la cunoaștere.

De aceea, la început de secol XXI, orice model de avans spre societatea cunoașterii și orice tipologie de economie bazată pe cunoaștere trebuie personalizată de la țară la țară. Științele fundamentale completate cvasipermanent în continut sunt rezultatul cercetărilor fundamentale.

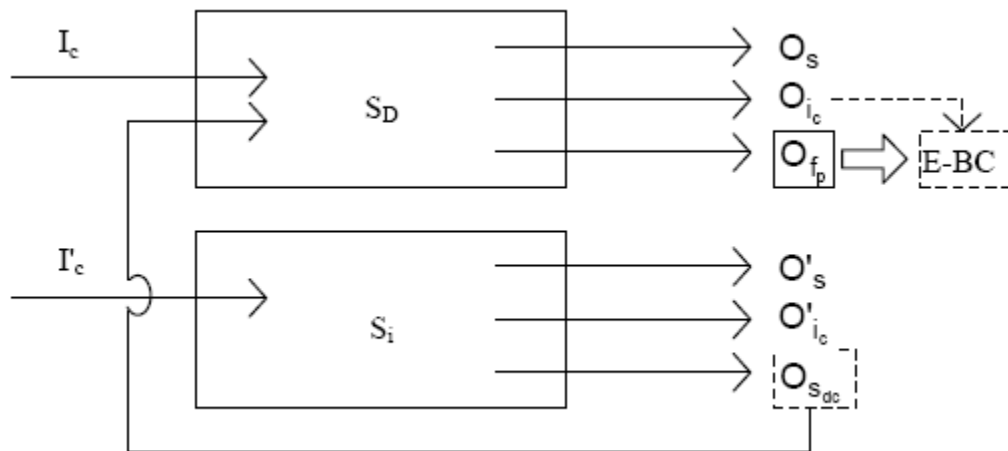
Totusi, în prezent, cu excepția țărilor dezvoltate, numărul cercetătorilor angajați în proiecte de completare a științelor esențiale cu rezultate notabile obținute din cercetările fundamentale este mai redus decât cel ce ar trebui să opereze conventional-normat și acceptat pentru actuala dimensiune a societății umane. Calitatea vieții pare a fi în creștere (ca reflexie a noutăților experimentale și a obiectelor noi puse în rol practic, utilitar), însă mai degrabă sunt lansate standarde, decât structuri (instrumente) fizice de înfăptuire a calității superioare. Informația „despre informație” este pe cale să atingă praguri critice, de necuprindere fizică pentru structurare spre aplicare. În context, apare pericolul perimării acesteia. De aceea, se retine ca importantă distingerea tendințelor în lumea informațiilor. Asadar, *informația* este *a*) o anume instituție, un fel de „industrie” (în chimie, biologie, fizică, s.a.), sau *b*) o resursă (respectiv materie primă), care participă la

concretizarea sintagmei „cum să faci bani” și concomitent se autoinclude în „dezvoltare”.

Informația are „dezvoltarea” ca atribut operational în existența sa cuantificată, personalizată.

Cunoașterea ridică la rang superior de înfățișare și utilizare informația în sine. Ca atare, cunoașterea devine la rândul său resursă. De exemplu, explicarea dezvoltării poate fi efectuată cu ajutorul informației (atât în plan macroeconomic, cât și microeconomic).

Se manifestă tendința „spre o nouă calitate generală”, însă este deja o certitudine faptul că nu sunt formalizate sisteme de control eficiente ale acestora. Începem să înțelegem procesul general al economiei bazată pe cunoaștere, însă nu îl controlăm suficient și relevant.

În context inovativ, putem afirma că un control efectiv al proceselor și fenomenelor economice bazate pe cunoaștere poate fi realizat tot cu ajutorul cunoașterii.

În fond, este vorba de autoreplicarea sistemului, pe areale trans-generationale în care operează legități economice noi în raport cu economia convențională sau cea post-industrială.

Algoritmii și sistemele parametrice caracterizate de dinamică (timp), probabilitate iterată avansată, derivare, diferențiere, integrare, repliere topologică, s.a., ar putea deveni elemente pentru noii indicatori ai dezvoltării prin cunoaștere.

Este cât se poate de vizibil că la început de secol XXI nu sunt formalizati indicatori suficienți și eficienți, reprezentativi pentru dezvoltarea prin informare (cunoaștere).

Efectele ieșirilor (*outputs*) sunt evidențiate frecvent, însă nerelevante, cu ajutorul indicatorilor din economia convențională.

Într-o astfel de situație sunt necesari indicatori noi de informare. Un model al interrelațiilor pentru obținerea ieșirilor fundamentale, perene, spre a fi extinse în economia bazată pe cunoaștere (E-BC) se prezintă după cum urmează:

$$\begin{cases}
 I_c \rightarrow (S_D)^T \rightarrow \{O_s; O_{i_c}; O_{\epsilon_p}\} \\
 \quad O_s \ll O_{i_c} \ll O_{\epsilon_p} \\
 I_c \rightarrow (S_I)^T \rightarrow \{O'_s; O'_{i_c}; O_{s_{dc}}\} \\
 \quad O'_s \ll O'_{i_c} \ll O_{s_{dc}} \\
 (O_{s_{dc}} * I_c) \rightarrow (S_D)^T \rightarrow (O_{\epsilon_p}) \\
 \quad O'_s \ll O'_{i_c} \ll O_{s_{dc}} \\
 [O_{\epsilon_p}] \rightarrow [E - BC]
 \end{cases}$$

Relevanta maximă a sistemului de ecuatii este întrunită când aplicabilitatea este regăsită atât în plan macroeconomic, cât și în cel microeconomic.

De altfel, expresia esențială favorabilă (acceptată conventional) a oricărei formalizări aferente E-BC este regăsirea aplicabilității la nivel microeconomic.

Informația este substanță, – în noua accepțiune, – pentru cunoaștere.

Deci, informația și cunoașterea se află în stări cumulate, respectiv cuprinse la nivel micro și macroeconomic.

Într-o accepțiune nouă, vizând dinamismul procesului, informația transportă cunoștințele; informația, ca autoreplică, se transportă însă și pe sine, ca purtătoare și generatoare de cunoaștere.

Într-o astfel de situație este demonstrabil faptul că nu există contradicție între societatea informațională și societatea cunoașterii.

Cu atât mai mult, economia post-industrială nu este în contradicție cu economia bazată pe cunoaștere.

Tranziția spre noua economie nu se bazează pe excluderi, ci, în esență, se apelează la transformări, adăunări, reconfigurări și formalizări de noi accente pe componentele noi ale sistemului.

Noi raporturi între capitalurile fizice și cele intelectuale în antreprenoriatul aferent întreprinderilor inovative mici și mijlocii.

Relația dintre inovare și cerere este prezentată în modelul *Nelson-Winter*, în strânsă legătură cu factorii interni și externi de modificare a cererii monetare agregate (D) la nivel de ramură. Pretul (P) variază invers proporțional cu oferta agregată (Q): $P = D/Q$ (2.18)

În afara situațiilor de monopol, efectul selecției, cât și cel al inovării sporesc productivitatea medie și producția, fapt ce conduce la scăderea pretului și la creșterea cererii agregate pentru perioada următoare. Aceasta situație corespunde modelului în care procesele de inovare preced creșterea cererii.

Științele „dense” și cele „înfășurătoare” pentru generarea rezultatelor din cercetarea fundamentală, spre implicare în economia bazată pe cunoaștere.

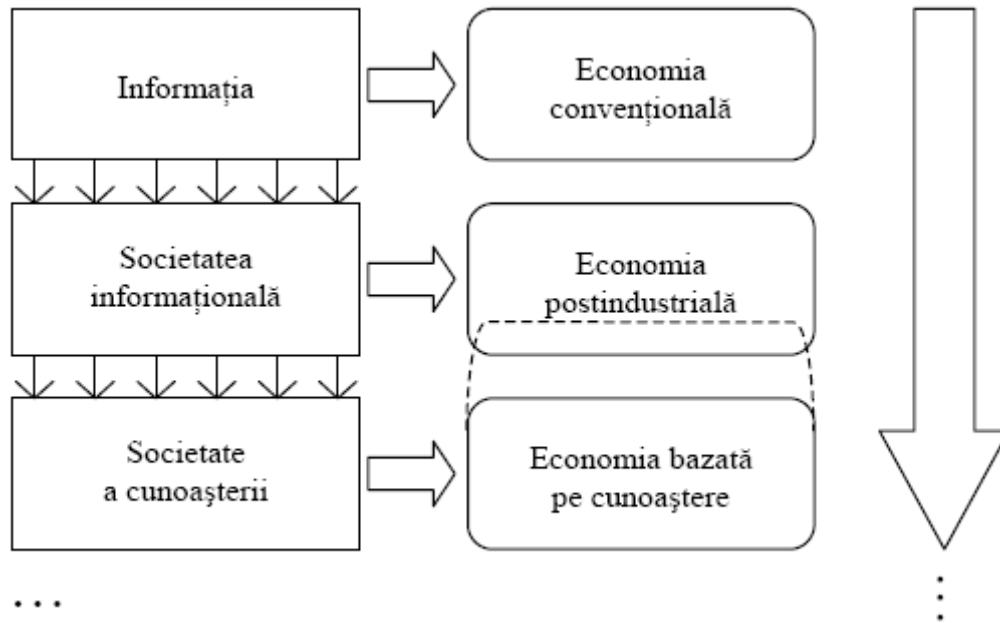
Este utilă identificarea „științelor intensive”, caracterizate de densitate specifică teoretică și practică ridicată.

Intensitatea unei științe în raport cu alta și cu sine nu este încă măsurabilă.

Un anumit rezultat științific (din cercetare) se regăsește pe un aliniament critic al economiei și, prin aplicare, detensionează situațiile de excepție.

Ca atare, acel rezultat poate părea fundamental ca importantă conjuncturală, însă nu este caracterizat de perenitate.

În principal, se urmărește obținerea ieșirilor fundamentale perene, ce garantează formalizarea cunoașterii, pe care se poate baza noua economie.

Științele înfășurătoare sunt cele ce dau expresie mai viabilă experimentelor și aplicațiilor obiectuale.